

Arrest

nr. 137 952 van 5 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 februari 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 januari 2014.

Gezien het verzoekschrift dat op 9 oktober 2014 conform artikel 26 van de wet van 10 april 2014 houdende diverse bepalingen met betrekking tot de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en voor de Raad van State (BS 21 mei 2014) werd ingediend met het oog op behandeling ervan conform het gestelde in artikel 39/2, § 1, eerste en tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 december 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 9 december 2014.

Gelet op de beschikking van 9 januari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. BAERT die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn onderhavige asielaanvraag geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en heeft hij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn huidige tweede asielaanvraag steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste asielaanvraag heeft uiteengezet, namelijk de problemen die hij en zijn familie zouden kennen met de familie en aanhangers van de overleden krijgsheer Haji Qadir.

De eerste asielaanvraag van verzoeker werd geweigerd wij 's Raads arrest nr. 113 940 van 19 november 2013 omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is en omdat in Jalalabad actueel geen situatie van willekeurig geweld heerst in de zin van artikel art. 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Ter ondersteuning van zijn onderhavige asielaanvraag legt verzoeker zijn taskara neer, een convocatie op zijn naam d.d. 12/04/1391 (2/07/2012 Gregoriaanse kalender (GK)), een bewijs dat zijn neef H.Q. zijn huis in Jalalabad verkocht, een attest opgesteld door dorpelingen en dorpsouderen uit zijn geboortedorp als bewijs van zijn problemen, een attest opgesteld door dorpelingen en dorpsouderen van Bar Bihar als bewijs dat zijn familie naar daar verhuisde, een verzendingsbewijs en de motivering van zijn tweede asielaanvraag opgesteld door zijn advocaat.

3. Artikel 57/6/2, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt: "Na ontvangst van het asielverzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen aan de orde zijn, of door de asielzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het asielverzoek niet in overweging. In het andere geval, of indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 3°, 4° en 5°, § 3, 3° en § 4, 3°, of 57/10, neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing tot inoverwegingname van de asielaanvraag."

Om een meervoudige asielaanvraag in overweging te kunnen nemen, dienen er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de asielzoeker in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. De parlementaire voorbereiding van de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de asielzoeker pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de asielzoeker en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4. Aangezien reeds in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees voor vervolging en gelet op de in de bestreden beslissing gedane vaststelling dat verzoeker naar aanleiding van onderhavige asielaanvraag geen elementen bijbrengt die zijn geloofwaardigheid kunnen herstellen, dient te worden besloten dat verzoeker niet aantoonbaar in zijn land van herkomst persoonlijke problemen te hebben gekend. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt waarom hij een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het poneren van een vrees voor vervolging, het herhalen van eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij echter deze bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

In de mate verzoeker verwijst naar de UNHCR Guidelines waarin de 'potential risk profiles' worden gedefinieerd, meer bepaald de jongens en mannen die op een leeftijd zijn gekomen waarop zij vechtmateriaal zijn en aldus stelt tot een risicogroep te behoren, merkt de Raad op dat een loutere verwijzing door verzoeker naar een risicoprofiel zonder een concreet verband aan te tonen met zijn individuele en persoonlijke situatie niet volstaat om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond, alwaar verzoeker aldus in gebreke blijft nu hij louter verwijst naar algemene informatie. Waar verzoeker erop wijst dat hij als een niet-begeleide minderjarige naar ons land is gekomen, wijst de Raad er op dat verzoeker ondertussen 19 jaar is. Verzoekers verwijzing naar de UNHCR Guidelines betreffende de tweede categorie die extra omzichtigheid vraagt, met name kinderen, is dan ook niet dienstig vermits verzoeker als negentienjarige bezwaarlijk nog als een kind kan aanzien worden.

Verzoekers argument dat hij tevens tot een risicogroep behoort omdat hij verwesterd is wegens zijn lange verblijf in Europa, is een loutere bewering waarvan hij niet aantoonbaar dat hij bij terugkeer naar Afghanistan als zodanig gepercipieerd en hierom gevisieerd zal worden. Verzoeker toont op geen enkele manier aan dat zijn verblijf in Europa van hem een dusdanig verwesterde man zou hebben gemaakt dat hij zijn leven als negentienjarige in Afghanistan niet opnieuw zou kunnen opnemen.

Waar verzoeker meent dat de subsidiaire beschermingsstatus dient beoordeeld te worden aan de hand van de veiligheidssituatie in het district Khogyani, provincie Nangarhar, merkt de Raad op dat verzoeker hier voorbijgaat aan de vaststelling dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan de verhuis van verzoekers familie naar dit district. Het louter volharden in de verklaringen die verzoeker daaromtrent heeft afgelegd, volstaat niet om de bevindingen van de commissaris-generaal, die deugdelijk zijn en steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. In casu moet gelet op de ongeloofwaardigheid van de verhuis van verzoekers familie naar het district Khogyani het eventuele risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet beoordeeld worden in functie van een terugkeer naar Jalalabad, waar verzoeker volgens zijn verklaringen de laatste jaren voor zijn vertrek naar Europa had verbleven.

Waar verzoeker de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen en meer specifiek in Jalalabad betwist en rapporten en persartikelen bijbrengt om aan te tonen dat de veiligheidssituatie er van die aard is dat Jalalabad in de provincie Nangarhar niet veilig is, dient opgemerkt te worden dat uit deze informatie geenszins blijkt dat er actueel voor burgers in Jalalabad een reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, doch evenwel in dezelfde lijn liggen als de informatie van verweerder. Zo ontkent verwerende partij niet dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Inzoverre uit de informatie vevat in het administratief dossier en de actualisaties ervan gevoegd bij de nota van verweerder van 21 oktober 2014, met name de COI Focus Afghanistan "Veiligheidssituatie Afghanistan, beschrijving van het conflict" d.d. 25 juni 2014 en de COI Focus "Afghanistan, Veiligheidssituatie – Regionale analyse. Deel I: Centrale Hooglanden, Centraal en Noordoost Afghanistan en Jalalabad" d.d. 25 juni 2014, en uit de door verzoeker bijgebrachte informatie blijkt dat het geweld lijkt te zijn toegenomen in Afghanistan en er in de hoofdstad Kabul en Jalalabad zelfmoordaanslagen voorkomen, toch blijkt duidelijk dat er in Jalalabad geen "open combat" gevoerd wordt en dat er geen sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de

vreemdelingenwet. Verzoeker brengt bijgevolg geen stukken bij die de informatie van verweerder in een ander daglicht stelt en aantoont dat de eruit gedane gevolgtrekkingen onjuist zijn.

Tot slot maakt verzoeker evenmin aannemelijk dat hij na terugkeer aan zijn lot zal worden overgelaten en zal terechtkomen in een situatie van IDP. De Raad wijst er op dat verzoeker verklaarde de laatste jaren voor zijn vertrek naar Europa in Jalalabad verbleef en uit het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan de verhuis van zijn familie van Jalalabad naar het district Khogyani. Verzoeker kan dan ook bezwaarlijk voorhouden dat hij er zal beschouwd worden als een IDP. Hetzelfde dient gezegd te worden over zijn betoog aangaande de “terugkeerders”. Dit is niet meer dan een loutere bewering dewelke verzoeker geenszins aantoont.

5. In zoverre verzoeker artikel 3 van het EVRM geschonden acht, wijst de Raad erop dat artikel 3 EVRM vereist dat verzoeker doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

6. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

1.2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

1.3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

1.3.2. Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

1.4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 december 2014, voert verzoekende partij aan dat zij alles geprobeerd heeft om nieuwe documenten te bekomen en dat het niet voldoende is om zomaar nieuwe elementen af te wijzen. Onder verwijzing naar een arrest van de Raad nr. 136 360, stelt verzoekende partij dat zij verwesterd is nu zij op 17 jarige leeftijd in België aankwam en reeds drie jaar in België verblijft. Verzoekende partij wijst er op dat zij zich in een kwetsbare positie bevindt en vraagt dan ook de toekenning van de subsidiaire bescherming. Zij

besluit dat zij geen familie meer heeft in Afghanistan en verwijst voor het overige naar het verzoekschrift.

Verzoekende partij haar algemene stelling dat zij in Afghanistan geen familie meer heeft, kan niet worden aangenomen. Immers, deze bewering druist manifest in tegen haar eerdere verklaringen. Tijdens haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken op 20 januari 2014 in het kader van haar huidige asielprocedure sprak verzoekende partij immers uitdrukkelijk over haar familie in haar land van herkomst, meer bepaald 2 broers, 1 zus en haar neef H.Q., en stelde ze dat haar familie en die van haar neef naar het district Khogyani zouden zijn verhuisd, een verhuis waaraan echter, zo werd vastgesteld, geen geloof wordt gehecht, een vaststelling die door verzoekende partij niet met concrete en valabele elementen wordt ontkracht of weerlegd. Ook nadien in haar verzoekschriften d.d. 27 februari 2014 en 9 oktober 2014 maakte verzoekende partij melding van haar familie in haar land van herkomst en het feit dat deze zou zijn verhuisd. Verzoekende partij haar algemene bewering ter terechtzitting geen familie meer te hebben in Afghanistan mist dan ook, gelet op het voorgaande, elke ernst.

Uit de gegevens in het administratief dossier en de verklaringen van verzoekende partij blijkt dat verzoekende partij bij haar binnenkomst in België reeds 17 jaar en dus bijna meerderjarig was en zij hier nu een paar jaar verblijft, waardoor een vergelijk met het door verzoekende partij aangehaalde arrest van de Raad nr. 136 360 niet opgaat. Bovendien dient iedere asielaanvraag individueel te worden onderzocht, en volstaat het niet om zeer algemeen op te merken dat men reeds enige tijd in België blijft en (hierdoor) verwesterd is, doch dient men zijn risicoprofiel *in concreto* aannemelijk te maken, waar verzoekende partij echter in gebreke blijft.

Verzoekende partij beperkt zich voor het overige tot de algemene bemerking dat zij alles geprobeerd heeft om nieuwe documenten te bekomen en dat het niet voldoende is om zomaar nieuwe elementen af te wijzen, en tot het verwijzen naar haar verzoekschrift, zonder evenwel daadwerkelijke en concrete opmerkingen te formuleren aangaande de in de beschikking van 2 december 2014 opgenomen grond.

1.5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS

